

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθάνεται ἡ συντάξις αὐτῶν

Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῶν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαιρησὴν
τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ διαζύγια. — Πῶς ἔγραψα τὴν Παρυσάτιδα (ὑπὸ κ. Jane Dieulafoy). — Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Αἱ χρυσαῖ Κυρίαί τῆς Ἀμερικῆς (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ἡ Νέα Σκηνή. — Μία δεκαετής τρις ποιήτρια. (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου) — Ἀλληλογραφία. Συναγααί. Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Διατί τόσα διαζύγια ; Διατί τόσα συντρίμματα εὐτυχίας παρασυρόμενα εἰς μίαν στιγμὴν καταγίδος τῆς ψυχῆς καὶ κατερεποῦντα τὸ ὠραῖον οἰκοδόμημα, τὸ ὅποιον ἡ ἀγάπη καὶ ἡ χαρὰ καὶ αἱ ἐλπίδες οἰλοδομοῦν κατὰ τὴν σύναψιν τοῦ γάμου ; Διατί τόσαι φωλαί, αἱ ὅποια εἶχαν πλεχθῆ με τόσα ἰδανικὰ καὶ στολισθῆ με τόσην ποίησιν καὶ ζωογονηθῆ με τόσα ἄσματα νὰ ἐρημοῦνται ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην καὶ νὰ διασκορπίζονται ἀλύπητα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ;

Αὐταὶ αἱ σκέψεις ἀπησχόλησαν καὶ ἀπασχολοῦν βεβαίως ὄλους, ὅσοι ἐτυνεΐθισαν νὰ σκέπτονται καὶ ὅσοι λαμβάνουν τὸν κόπον νὰ φροντίζουν διὰ ζητήματα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀνυχόμενα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν μας τὴν κοινωνικὴν καὶ ὡς ἔθνους καὶ ὡς φυλῆς.

Αὐταὶ αἱ σκέψεις ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ ἀπασχολοῦν τοὺς γονεῖς, οἱ ὅποιοι ἂν μὲν διήλθαν αὐτοὶ εὐτυχῶς καὶ νικηφόρως τὴν περίοδον τῆς ἐγγάμου ζωῆς καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀρμονία ἐστεφάνωσε τὴν ἀπὸ κοινοῦ ζωὴν καὶ συνύπαρξιν των, ὅμως φέρουν τὴν εὐθύνην καὶ ἔχουν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προετοιμάσουν τὸν δρόμον τῆς εὐτυχίας αὐτῆς καὶ διὰ τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας των.

Καὶ τὴν εὐθύνην αὐτὴν καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τὴν ἐννοοῦν μὲν ἴσως οἱ πολλοί, δὲν ἔκαμν ὅμως οὔτε κάμουν τίποτε σαβαρὴν καὶ μελετημένον, ὅπως ἀνταποκριθῶν εἰς τὰ κα-

θήκοντα, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐπιβάλλει ἡ ὑποχρέωσις αὐτῆ;

Εἰς τὸ ἐρώτημα λοιπὸν, τὸ ὅποιον μᾶς ἀπηύθυναν πολλοὶ ἀναγνώσταί καὶ ἀναγνώστριά μας, κατόπιν τῆς γενικῆς ἐπιδημίας τῶν διαζυγίων τῆς θερινῆς περιόδου, καὶ εἰς τὰ διατυπωθέντα παρά τινων αἴτια ἀπαντῶμεν : "Ὀχι. Δὲν πταίει οὔτε ὁ πολιτισμὸς, οὔτε ἡ πρόοδος, οὔτε ὁ ἐξευρωπαϊσμὸς μας, ἀλλὰ πταίουν αὐτοὶ οἱ γονεῖς, πταίει αὐτὴ ἡ ἐγώιστρια καὶ χωρὶς καοδὶὰν κοινωνία μας, πταίει ἡ πρόληψις καὶ ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ ἐπιπολαιότης, μεθ' ἧς συνάπτονται σήμερον οἱ γάμοι.

Καὶ πρῶτον ἐρωτῶμεν : Ἐννοήθη ἄραγε ἀρκετὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ κηδεμόνας ὁ ὀρισμὸς τοῦ γάμου, καὶ ἐμελετήθη ὁ σκοπὸς του καὶ ἀπεδόθη ἕως τῶρα εἰς αὐτὸν ἡ δέουσα σημασία ; Ἐννοήθη ὅτι ὁ γάμος ἐκπληροῖ ἕνα νόμον φυσικόν, καὶ ἀνταποκρίνεται εἰς ἕνα ὑπέρτατον νόμον ἠθικόν, καὶ ἐξυπηρετεῖ μίαν ἐθνικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀνάγκην ; Ἐννοήθη ὅτι ὁ γάμος δὲν πρέπει νὰ ικανοποιῇ μόνον τὰ οἰκογενειακὰ συμφέροντα τῶν συμβαλλομένων καὶ νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἠθικὰς καὶ κοινωνικὰς ἀξιώσεις τῶν γονέων καὶ νὰ πράγματτοι τὰ ἰδικὰ των ὄνειρα τῆς φιλοδοξίας καὶ νὰ παρέχῃ τὴν εὐτυχίαν, ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας αὐτοὶ τὴν ἀντιλαμβάνονται ; Καὶ μελετῶνται ἄραγε σήμερον ἀπὸ τοὺς γονεῖς οἱ στοιχειώδεις ὄροι, οἱ ὅποιοι ὅπως δῆποτε θὰ ἐξησφάλιζαν διὰ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν των, ἂν ὄχι τὴν εὐτυχίαν τοῦλάχιστον τὴν ἐλπίδα τῆς ἐπιτεύξεως αὐτῆς ;

Ἄρκει νὰ ἐνθυμηθῶμεν ποῖον ὀρισμὸν δίδει ἡ κοινὴ γνώμη εἰς τὴν κόρην, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς ὠραν γάμου, διὰ νὰ ἐννοήσωμεν ποῖα εἶναι τὰ ἐφόδια, τὰ ὁποῖα θεωροῦνται ἀπαραίτητα καὶ πολύτιμα διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς. Εἶναι συναλλάγματα, κυρία μου, τὰ κορίτσια, μᾶς ἔλεγε προχθὲς ἀκόμη σεβαστὸς γέρον, καθορίζων μὲ τὴν ἐμπορι-

κωτάτην αὐτὴν λέξιν τὸ ἐρόδιον, τὸ ὅποσον θεωρεῖται μο ναδικὸν καὶ ἀπρσίτητον διὰ τὴν σύναψιν τοῦ γάμου. Καὶ τὸ συμπέρασμα : "Ἐχετε κορίτσια ; "Ἐχετε συναλ- λάγματα ληξιαπρόθεσμα, τὰ ὅποια εἰς τὸν ἄνδρα ἐκείνον, ὁ ὅποιος θὰ εὐχρεστηθῆ νὰ συνάψῃ γάμον μετὰ τῆς κό- ρης σας.

"Ὅ,τι σὰς ζητεῖ ἡ κοινωνία, ὅ,τι σὰς ζητοῦν τὰ ἐννεὰ δέκατα τῶν ἀνδρῶν καὶ τὰ ἐνενηντα ἐννεὰ ἑκατοστὰ τῶν γονέων εἶναι τὸ ὕψος τοῦ συναλλάγματος καὶ τὸ βῆρος τοῦ χρυσοῦ, τὸ ὅποσον θὰ συνοδεύῃ τὴν ἐπίγαμον κόρην. Τὸ κάλ- λος, ἡ νεότης, ἡ χάρις τὰ αἰσθήματα, ἡ μόρφωσις εἶναι ζη- τήματα ἐντελῶς δευτερεύοντα, ὅταν παρὰ τῶν αὐστηροτέ- ρων δὲν θεωροῦνται καὶ ἐλαττώματα. Διότι ὑπάρχουν καὶ οἱ φρονούντες ὅτι ἡ ὠραία γυναῖκα ὡς ἐλκύουσα τὴν προσο- χὴν καὶ τὸν θαυμασμόν εἶναι ἐπικίνδυνος, ὅτι ἡ νέα δὲν ἔχει ἀρκετὴν σοβαρότητα, ὅτι ἡ μορφωμένη καὶ ἀνεπτυγμένη δὲν ἴσκει εὐπειθὴς καὶ δὲν ὑποτάσσεται ὡς ἡ ἀμαθής.

Λοιπὸν κατὰ κανόνα σχεδόν, ὁ ὅποιος βεβαίως ἔχει καὶ τὰς ὀλίγας ἐξαιρέσεις του, ὁ γάμος εἶναι διὰ μὲν τὸν ἄνδρα μία ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις, ἐν ἄκοπον σγάδιον ὕλικῆς ἐξ- σφαλίσσεως τῆς ζωῆς διὰ δὲ τὴν γυναῖκα εἰς κληρὸς λαχείου, ὁ ὅποιος στοιχίζει εἰς τοὺς γονεῖς τῆς ἀρκετὰ ἀκριβὰ καὶ ὁ ὅποιος ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην θὰ τῆς παραχω- ρῆσιν μερικὰς ἐλευθερίας, τὰς ὁποίας δὲν εἶχεν ὡς κόρη καὶ θὰ τῆς ἐπιβέλλῃ καθήκοντα, διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν ὁποί- ων σπανιώτατα τὴν προπαρσκευάσεν ὁ οἶκος.

Διὰ τὸν ἐπίγαμον ἄνδρα ἡ κοινωνία ἐν γένει εἶναι πολὺ γενναία, πολὺ συγκρατατική. Αὐτὸς εἶναι ἄνδρας. Τοῦτο θὰ εἴπῃ, ὅτι ἡμπορεῖ, νὰ εἶναι ἄσχημος, γέρων, ἰδιότροπος, ἐκδοτός, ὀκνηρὸς, σκαῖός, κακός. Εἶναι ἄνδρας, αὐτὸ ἀρκεῖ. "Ὅταν ὑπανδρευθῆ, θὰ διορθωθῆ. Ἡ κόρη ἡ νέα, ἡ ἀπει- ρος, ἡ ἄγνη, ἡ ἀδαῆς τῆς ζωῆς, ἡ ἀσθενεστέρη φυσικῶς καὶ πνευματικῶς ἐνίοτε ἀκόμη, ἕνεκα τῆς ἀτελοῦς μορφώσεώς της, αὐτὴ θὰ τὸν μορφώσῃ, αὐτὴ θὰ τὸν διδάξῃ, αὐτὴ θὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸν καλὸν δρόμον.

Οὐδέποτε ἐκστομίζονται παρὰ τῶν σοφροτέρων ἀκόμη ἀνθρώπων μωρότεροι παραδοξολογίαι ἀπὸ τὰς σχετιζόμενας πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό. Οὐδεμίαν φρασεολογία πλέον ἀκατανό- ητος, πλέον ἀτυνεπής, πλέον ἐκκεντρικὴ καὶ μὴ στηριζομένη εἰς καμμίαν λογικὴν, ὅσον αὐτὴ.

Καὶ ἐν τούτοις κυκλοφορεῖ πάντοτε ἐλευθέρως κατὰ τὴν σύναψιν τῶν γάμων καὶ ἐνῶ χρησιμεύει ὡς ὄπλον ὑπερασπί- σεως εἰς τοὺς ναυαγούς καὶ τοὺς χρωκόπους τῆς ζωῆς, οἱ ὅποιοι ζητοῦν ἀπὸ τὸν γάμον σκινὴν σωτηρίας, ὑπονομεύει ὑπόουλως τὴν εὐτυχίαν τῆς γυναικός. Αὐτὴ βεβαίως εἶναι μίξ ἐλαχίστη ἀποψὶς τοῦ ζητήματος, τὸ ὅποσον θὰ πραγμα- τευθῶμεν ἐν ἐκτάσει, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ καὶ μόνη ἀκόμη δὲν θὰ ἴσκει διὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν κλεῖδα τοῦ ζητήματος τῶν διαζυγίων, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιδημία ἐπετείνεται καὶ αὐ- ξάνει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ;

ΠΩΣ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΗΝ ΠΑΡΥΣΑΤΙΔΑ

Α'.

Ἐπειδὴ αἱ κρίσεις τοῦ κοινοῦ εἶναι ἐπιπόλαιοι καὶ τα- χεῖαι, φοβοῦμαι ὅτι, ὅταν κατεδίκασα ἑαυτὴν εἰς τὴν βῆσαν τοῦ περιπλανημένου Ἰουδαίου, πολλοὶ ὀλίγοι θὰ ἐξήτα- σκν, ἐὰν τὰ ταξιδίᾳ μου ἦσαν σκοπὸς ἡ μέσον καὶ ἐὰν τὰ ἔτη, τὰ ὅποια ἔζησα εἰς τὴν Περσίαν ἐξισουῖντο πρὸς τὰ ἔτη τῆς ἀδιακόπου ἐργασίας, τὰ ὅποια ἐθυσίασα εἰς τὴν μελέ- τιν τῶν ζητημάτων, τῶν συνδεομένων πρὸς τὸ κράτος τῶν Μεγάλων Βασιλέων.

Εἰς τὰς ἀρχὰς ἠσθανόμην ὡς ἐξ ἐνστίκτου τὸν κίνδυνον καὶ περιορίσθην ἀπλῶς εἰς περιγραφὴν τοῦ πρώτου μου τα- ξιδίου. Ἀργότερα ἔγεινα τολμηροτέρα, κατὰ τὴν δημοσί- ευσιν τοῦ ἡμερολογίου μου τῶν Ἀνασκαφῶν τῶν Σούσων καὶ ἤρχισα νὰ πλησιάζω δι' αὐτοῦ τὰ σύνορα τῆς ἀρχαιολογίας καὶ τῆς ἱστορίας, χωρὶς νὰ ἐκτοπίσω ὅμως καὶ πολλὸ τὸ πλαίσιον, τὸ ὅποσον εἶχε τῆς κοινὸν πρὸς τὸ ἔργον μου. Ἀλλὰ σήμερον μὲ τὸ ἔργον μου, τὸ προωρισμένον νὰ παιχθῆ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, μαυτεύω τὴν πονηρὰν αὐτὴν ἐρώτησιν : Πῶς ἐγράψατε τὴν Παρυσάτιδα ;

Ἐὰν ἡ κυοφορία ὑπῆρξε μακρά, συνεπληρώθη ὅμως μὲ χαράν. "Ὅταν μετὰ τοῦ συζύγου μου εἰργαζόμεθα νὰ τα- κτοποιήσωμεν εἰς τὸ Λοῦβρον τὰς πολυτίμους συλλογὰς τὰς ὁποίας μᾶς ἔδωκν αἱ ἀνασκαφαὶ τῶν Σούσων, ὅταν ἐπλή- ρωσα εἰς τὴν Περσίαν τὸ χρέος μου τῆς εὐγνωμοσύνης, θὰ ἔπαυα νὰ γράφω πλέον ; Εἶχον ἐκθάψει ἐν παλατί βασι- λέων καὶ μίαν Ἀκρόπολιν ἦτο ἄρκα ἀδύνατον νὰ ἀναστήσω καὶ τοὺς κατοίκους των ; "Ἄλλως τε προέβην εἰς τοῦτο ἄ- νευ προμελέτης, ὅλας ἀσυνειδήτως καὶ ὑπέκουσα εἰς μίαν ἔμπνευσιν τῆς στιγμῆς.

Πόσας φορὰς ἐκεῖ κάτω, ὅταν διηρχόμην τοὺς ἀνεσκαμμέ- νους δρόμους καὶ παρεμέριζα, τοὺς ἀρωματικὸς θάμνους οἱ ὅποιοι ἐφύτρωναν ἐπὶ τῶν ἐρείπειων, ὡς διὰ νὰ κρύψουν καλ- λίτερα τὸ μυστικὸν των, ποσάκις, ἐξετάζουσα τὰς θύρας καὶ τοὺς διαδρόμους τοῦ παλατιοῦ δὲν εἶχα ἀκολουθήσει κατὰ φαντασίαν τὴν βασίλισσαν Παρυσάτιδα. Καὶ ἐσκεπτόμην : ἀπ' ἐδῶ ἐπέρκεν ἡ μητὴρ τοῦ Ἀρταξέρξου πρὸ τῶν θυ- ρῶν τούτων συνωθοῦντο ὡς δουλικὰ ποίμνια, οἱ σατράπαι καὶ οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ μάχοι καὶ οἱ λατρευταὶ τοῦ ἐκλε- κτοῦ τοῦ θεοῦ. Εἰς τὴν θύραν αὐτὴν ἐπαρουσιάζοντο οἱ πρε- σβευταὶ, οἱ ὅποιοι ἐκ τῆς μακρυνῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκ τῆς Ἀσίας ἦρχοντο νὰ φέρουν τὰς εὐχὰς καὶ τὸν σεβασμόν των πρὸς τὸν βασιλέα τῶν βασιλέων. Ἐπάνω εἰς τὰ τεῖχη αὐτὰ καὶ ὅμοιοι πρὸς τὸν ἀγρυπνοῦντα τοῦ Αἰσχύλου ἴσταντο οἱ Ἀθάνατοι, φρουροὶ ἀγρυπνοὶ οἵτινες ἡμέραν καὶ νύκτα ἀνη- ρεύων μακρόθεν τὸν ὀρίζοντα.

Καὶ τὸ πρῶτόν, ὅταν ἡ αὐγὴ ἐσκόριπτε τὰ ρόδα τῆς καὶ τοὺς πάγους τῶν πλησίων βουνῶν, καὶ τὸ ἐσπέρας ὅταν αἱ κορυφαὶ αἱ πυρπολούμεναι ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐκοιμῶντο εἰς τὴν νύκτα τὴν ἀνευ λυκόφωτος, ἐσκε- πτόμην ὅτι τὸ ἴδιον αὐτὸ μαγικὸν θέγμα εἶχε γοητεύσει τὰ βλέμματα τοῦ ἀνωγάτου ἀρχόντος τοῦ κόσμου, ὡς ἐγοήτευσεν καὶ τὰ ἰδικά μου. Καὶ οὕτως ἀνεπτύσσετο μεταξύ μας ὡς εἰς δεσμὸς συγγενείας ἐκ τῆς φύσεως διὰ μέσου τῶν αἰώνων

"Ἐπειτα ἡ φαντασία μου συνεπλήρου τὰ κενὰ καὶ ἐκάλυπτε τὴν νῦν ἔρημον καὶ ἄγονον πεδιάδα μὲ πλατάνους καὶ δά- φνας καὶ ἐβλεπα κήπους ἀθισμένους καὶ πάλιν τὰ νερὰ ἐ- πανευρίσκοντα τὸν δρόμον των καὶ πλημμυροῦντα τὰς ἐκτά- σεις καὶ πλουτίζοντα τοὺς ἀγρούς μὲ θυμυκτῆρας φυτεῖς.

Ἐντυπώσεις τῶσον ζωηραὶ καὶ τῶσον συχνὰ ἀνανεούμεναι ἀποτυποῦνται πολὺ βραδέως εἰς τὸ πνεῦμα, ὥστε νὰ μὴ ἐξ- αλείφονται εὐκόλως καὶ σήμερον ἀκόμη εἶναι τὸσον κληρὰ ἀποτυπωμέναι εἰς τὴν μνήμην μου, ὥστε μετὰ δεκαετῆ ἀ- πουσίαν μου συμβαίνει συχνότερα νὰ ἀναμιμνήσκωμαι τὸ ἀ- νάκτορον ὄρθον ἐν τῇ δόξῃ καὶ τῇ αἴγλῃ του μαλλον, παρὰ τὰ περισωθέντα ἐρείπια του.

Εὐθὺς ὡς ἤυρα ὀλίγον καιρὸν, τὸν ἀφιέρωσα εἰς τὴν Πα- ρυσάτιδα καὶ ἔγραψα τὸ μυθιστόρημα τῆς ζωῆς της, διότι πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἡ τρομερὰ βασίλισσα ἐβασίλιζε τὸ πνεῦ- μα μου.

Δὲν λέγω ὅτι τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι τέλειον, ἀλλ' εἶναι εἰ- λικρινὲς καὶ ἴσως ἔχει ἀρετὰς τινεas, ἀφοῦ ἡ Γαλλικὴ Ἀκα- δημία τὸ ἐστεφάνωσε καὶ τοῦ ἀπένειμε βραβεῖον ἀμέριστον. Δι' αὐτοῦ ἐπανεφέρα εἰς τὴν ζωὴν τὴν Αὐλὴν τῶν Μεγάλων Βασιλέων ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι της, εἰς τὸ ἀπάγειον τῆς αἴγλης της, χωρὶς νὰ ἀποκρύψω καὶ τὰς κηλίδας τοῦ αἵμα- τος, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐστιγματίζαν. Ἐφερα ὅλον τὸν βίον των, τὸν ὅποσον ἠντληθῆ εἰς τοὺς Ἑλληνας συγγραφεῖς καὶ ἐ- πανηγύρισα ἐορτὰς τῆς πλαιῖας μαγδονικῆς θρησκείας των, τῆς τῶσον ἀγνῆς καὶ τῶσον εὐεργετικῆς, παρὰ τοὺς παραδό- ξους τῶσον καὶ ἀκατανόητους τύπους της. Τὸ κοινὸν ἀνε- γνωσε τὸ μυθιστόρημα τοῦτο μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος, πολλοὶ κριτικοὶ μοὶ ἔγραψαν ὅτι εἶχε χαρακτηρῆρα σκηναϊκόν, καὶ ὅτι θὰ ἠδυνάμην νὰ ἐξγαγῶ ἐξ αὐτοῦ ἐν δρᾶμα συγ- κλητικόν.

Ἡ Παρυσάτις ἀνκαρτίστα τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀχεμονιδῶν κατὰ τὸν ΠΙV π. Χ. αἰῶνα καὶ ἀνταπεκρίνετο εἰς τοὺς εὐ- τυχεῖς ἐκείνους χρόνους, καθ' οὓς οἰκοδομήθη τὸ ἀνάκτορον, τοῦ ὁποῦ ἀνεκαλύφθη τὰ ἐρείπια. Διὰ νὰ κατέλθωμεν μέχρις αὐτοῦ ἐδέησε νὰ ἀντικαθίσσωμεν στρώματα γῆς, σύγ- χρονα πρὸς τοὺς μεγάλους βασιλεῖς Σακινίδας, τοὺς Χοτ- ράας καὶ τοὺς Χαπούρ, οἱ ὅποιοι ἐπέπεσαν κατὰ τῆς Ρώμης καὶ ἠχμαλώτισαν τὸν αὐτοκράτορα της. Ἡ ἔμπνευσις παρ- ηκολούθησε τὰς ἀνασκαφὰς ἀναδρομικῶς, δηλ. ἀπὸ κατῆλ- θα μὲ τὴν Παρύατιν εἰς τὸ βυθύτατον σημεῖον εἰς τὸ ὁ- ποῖον ἐφθασεν ἡ ἀξίνη μας, τὸ πνεῦμα μου ἀνήλθεν εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον, ὅταν ἔγραψα τὸ Ρόδον τοῦ Χατράς, ἄλλο ἱστορικὸν μυθιστόρημα, τὸ ὅποσον ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον εἰς τὸν «Παρισινὸν Χρόνον». Τέλος οἱ Ἑλληνας εἶχον συχνὰ ἀναμιχθῆ μὲ τοὺς Πέρσας κατὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς μεταξύ των εἰρήνης. Ὁμί- λησαν λοιπὸν καὶ αὐτοὶ μὲ φωνὴν τῶσον ἐπιτακτικὴν, ὥ- στε ἠναγκάσθη νὰ τοὺς ἀκούσω, καὶ ἔγραψα τὸν Χρη- σιμόν.

Τὸ Ρόδον τοῦ Χατρά, παρὰ τὸν τίτλον του εἶναι ἔργον μελαγχολικόν. Ὁ Χρισμὸς ἐκτυλίσσεται ὑπὸ τὸν ὠραῖον οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος παρὰ τὰ κύματα τὰ ἀφροστολισμένα, τὰ ὁποῖα ἐκυοφόρησαν τὸν ἔρωτα, μετέχει λοιπὸν τῆς εὐθυ- μίας των. Ἀλλὰ τὰ δύο αὐτὰ ἔργα, μοὶ εἶπεν ἡ κριτικὴ,

δὲν δείκριναν δραματικὰ ἀρεταί. Ἐπέστην λοιπὸν εἰς τὴν γνώμην των καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν δραματοποίησιν τῆς Πα- ρυσάτιδος. Ἐκοψα, ἀφῆρσα τὰ ἐπεισοδικὰ πρόσωπα καὶ δὲν διετήρησα ἄλλο τι εἰμὴ τὰς σκηνὰς, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ὡς ἐλαττήριον τὸ πάθος καὶ ὅπου ὁ ἀγὼν καὶ οἱ πόθοι καὶ ὁ ἔρωσ συνηγωνίζοντο.

Τὸ ἔργον ἦτο ἕτοιμον διὰ νὰ παιχθῆ. Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ποτηρίου μέχρι τῶν χειλέων ὑπάρχει ἐνίοτε μεγάλη ἀπό- στασις. Καὶ ἀναντιρρήτως ἡ ὠραία βασίλισσα τῆς Περσίας ἐπενέβη. Ἀφοῦ ὑπῆρξεν ἡ κυρία τοῦ ἀρχαίου κόσμου καὶ διώκησε τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τὸ βῆθος τοῦ γυναικωνίτου της, ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ τῆς λήθης, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν εἶχαν θάψει οἱ αἰῶνες.

Jane Dieulafoy.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Β'.

Πρὶν ὑπὸ τῶν δύο ἀντιπάλων στρατοπέδων νὰ ἠχήσῃ τὸ πυροβόλον ἐπισήμως καὶ ἐνῶ ἀκόμη αἱ ἐνδιαφερόμεναι διὰ τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα Δυνάμεις προσεπάθουν διὰ τῶν ἀν- τιπροσώπων των νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐκρηξιν τοῦ πολέμου, ἡ Φιλικὴ Ἐταιρία ἀπέλυσε τοὺς σταυραετούς της εἰς τὸ Τουρκικὸν ἔδαφος. Ἡ πρώτη ἐχθρικὴ ἐπίθεσις ἔγεινεν οὕτω παρὰ τῶν Ἑλλήνων, τοὺς ὁποῖους ἠκολούθησαν οἱ ὑπὸ τὸν Ἰταλὸν στρατηγὸν Κυπριάνην ξένοι ἐθελονταί.

Καὶ οἱ μὲν πρῶτοι ἄνθρωποι κατὰ τὸ πλεῖστον τοῦ κα- τέργου, ἐκ τῆς τάξεως τῶν κακοποιῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα ρίπτονται εἰς τοὺς πολέμους, ὅπως καὶ εἰς τὰς πυρκαϊὰς, διὰ νὰ λεηλατήσῃ καὶ νὰ συλῆσουν καὶ ὄχι διὰ νὰ ἀγωνισθῶν, ἐπεληφθησαν τοῦ καταστρεπτικοῦ των ἔργου μετὰ τῆς λύσεως, ὥστε αἱ μέγιστα παρὰ τὰ σύνορα καταστροφαὶ ἦσαν κατορθώματα ἰδικὰ των μᾶλλον παρὰ τοῦ ἐχθρικοῦ πυρός.

Οἱ ἄνδρες τοῦ Κυπριάνη ἄρ' ἐτέρου κατὰ τὸ πλεῖστον νέοι ἐθνουσιῶντες, ἀλλ' ἐντελῶς ἀσυνείηστοι εἰς τὰς κακου- χίας τοῦ πολέμου, μετὰ δύο καὶ τριῶν ἡμερῶν πορεῖν ἀνὰ τὰ θεσσαλικά ὄρη, πορεῖαν ἄλλως τε ἄγονον, —διότι ὁ στοκ- τηγὸς των ἡ νόνη τὰς τοποθεσίας καὶ τὰς παρόδους καὶ οἱ ταχθέντες ὡς ὀδηγοὶ του ἦσαν ἐντελῶς ἀκατάλληλοι. — ἐξηντλήθησαν εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε ὄχι μόνον ἀναρμό- διοι εἰς τὸν πόλεμον εἶχαν καταστῆ, ἀλλὰ καὶ ἠδυνάτου νὰ ἀκολουθήσουν τὸ μικρὸν σῶμα τῶν ὑπολειφθέντων ἐπιλέ- κτων, τὸ ὅποσον μεθ' ὅλας τὰς δυσχερεῖς ἐξηκολούθησε τὴν ἀνὰ τὰ βουνὰ περιπλανησίν του.

Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ διασκορπισθέντες ἀδόξως, χωρὶς κἄν νὰ ὀφρακνοῦν τὴν ὁσμὴν τῆς πυρίτιδος, ἔδωκν ὅμως ἀφορμὴν τῆς ἐπισήμου τοῦ πολέμου κηρύξεως. Καὶ ἴσκει μὲν ἀληθὲς ὅτι πρὸ ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἐν γένει ἀνευ διακρί- σεως ἡλικίας καὶ φύλου ἀνεμένετο ἐναγωνίως ἡ εἰδησις τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀγῶνος, ὁ ὅποιος ἀνταπεκρίνετο εἰς τοὺς κοι- νοὺς πόθους ὅλων, οὐχ ἦττον ὁ πρῶτος ἐθνουσιασμὸς κατέ- πεσε καὶ μία κατήφεια ἐσκορπίσθη εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων εἰς τὸ ἄκουσμα ὅτι ὁ πόλεμος ἐκηρύχθη, ὅτι τὸ πυροβόλον

άντηχει τὸ θανατηφόρον ἄγγελμά του ἀνά τὰς θεσσαλικὰς πεδιάδας.

Ἡ μέχρι τῆς ὥρας αὐτῆς βεβαιότης τῆς νίκης καὶ ἡ πεποίθησις ἡ ἐγωιστικὴ ὅτι ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἦτο ἀνώτερος τοῦ ἔχθρικοῦ ἤρχισε νὰ κλονίζεται εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς. Τότε μόνον, ὅτε ἡ ὀπισθοχώρησις ἦτο πλέον ἐντελῶς ἀδύνατος, ἤρχισε νὰ ἀκούεται καὶ ἡ φωνὴ τῶν μετριπαθῶν καὶ συντηρητικῶν, ἡ ὁποία μέχρι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἦτο φωνὴ βοῶντος εἰς τὴν ἔρημον. Ἡ μέθη τοῦ αἵματος καὶ τοῦ πυρός, ἡ ὁποία εἶχε ταράξει ὄλων τὰ πνεύματα μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐφάνετο ὡς νὰ ἐσβέσθη διὰ μιᾶς μετὰ τὴν πρώτην ἐρυθρὰν ρανίδα, ἡ ὁποία ἐκηλίδωσε τὸ λευκὸν ὑποκάμισον τοῦ πρώτου Ἑλλήνου στρατιώτου, μετὰ τὸν πρῶτον σύννεφον τοῦ καπνοῦ, τὸ ὁποῖον ἐθόλωσε τὸν ὀπάλιον ὀρίζοντα τοῦ Θεσσαλικοῦ οὐρανοῦ. Ὁ ἐλεγέ τις ὅτι αἰφνιδίως ἐσχίσθη ἡ ταινία, ἡ ὁποία ἐσκίαζε, τὸ φῶς ἀπὸ τὰ μάτια ὄλων καὶ ἤρχισαν νὰ βλέπουν καὶ νὰ ἐννοοῦν ὅτι ὑποκείμεθα καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τέλους μετ' ὄλην τὴν ἐδοξον καταγωγὴν μας εἰς τὸν κίνδυνον νὰ νικηθῶμεν, ὅτι οἱ υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ μας θὰ ἔχουν αἶμα καὶ θὰ ἠσθάνοντο εἰς τὰς σάρκας των τὸ καῦμα τοῦ πυρὸς καὶ εἰς τὴν ψυχὴν των τὸ μαρτύριον τῆς ἀγωνίας τοῦ θανάτου ὑπὸ τὸ ἥρεμον καὶ γλυκὺ μειδιάμα τοῦ οὐρανοῦ μας, ὁ ὁποῖος κλεῖ πάντοτε εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὴν χαρὰν, ἀμέτοχος αὐτὸς τῶν μωριῶν, ὅς ἐπενόησεν ἡ ἀνθρωπίνη πλεονεξία καὶ ματαιότης.

Ἄλλὰ ὡς ἐκ συνενόησεως μυστικῆς ὄλοι ἀπέρυπταν τὴν ἀγωνίαν των, ὄλοι προσεπάθον νὰ διατηροῦν μέτωπα φειδρὰ καὶ πρόσωπα μειδιῶντα. Καὶ οἱ πλέον ἀπιστιόδοξοι μέχρι τῆς χθές, φοβούμενοι πλέον σήμερον μήπως αἱ μεμιψιμοιρίαι τῶν φέρουν γουρσουζιάν, κατὰ τὴν κοινὴν πρόληψιν, εἰς τὴν πορείαν τοῦ πολέμου, ἔπυσκαν νὰ κηρύττουν τὰς κατὰ τοῦ πολέμου ιδέας των. Οἱ ἀργόμισθοι, οἱ ἀπαλλαγέντες, οἱ ῥήτορες τῶν καφρνεϊῶν καὶ τῶν ὑπαιθρίων συγκεντρώσεων, οἱ ἀπόμαχοι τῆς ζωῆς, εἶχαν παύσει πλέον νὰ κερκυνοβολοῦν βρασιλεῖαν καὶ Κυβέρνησιν καὶ νὰ προκαλοῦν εἰς ἐπανάστασιν τὸν προδιδόμενον Ἑλληνικὸν λαόν. Ὅλοι αὐτοὶ εἶχαν μεταβληθῆ εἰς στρατηλάτας καὶ ναυάρχους, καὶ εἰς ὀμίλους φιλικούς, εἰς τοὺς ὁποίους προεξήρχε πάντοτε ὁ κάτοχος περισσοτέρων ἰχνογραφικῶν γνώσεων, ἐπεδίδοντο εἰς σχεδιαγράφτην τῶν συνόρων καὶ εἰς φανταστικὴν κινή τοποίησιν τῶν στρατευμάτων.

ΑΙ ΧΡΥΣΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Μέχρι τοῦδε πολλὰ ἐλέγησαν περὶ τῶν Ἀμερικανίδων ὡς γυναικῶν μεγάλης δράσεως, ὡς πρωταγωνιστριῶν τῆς χειραφετήσεως, ὡς διαπρεπῶν ἐπιστημόνων καὶ ἐφευρετριῶν καὶ νεωτεριστριῶν κατ' ὄλην τὴν γραμμὴν. Τέλος αἱ Ἀμερικανίδες κατήντησαν νὰ ἀπασχολοῦν τὴν δυτικὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀνατολὴν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς. Διότι ὁ Ἀμερικανὸς ἀνὴρ ἦναι γνωστὸς πολὺ ἐλιγώτερον ἀπὸ τὴν γυναῖκα: εἰςέυρομεν ὅτι εἶναι ἐπιχειρηματίας, ὅτι εἶναι ἀνθρωπὸς τῆς ἐργασίας, ὅτι ἀσχολεῖται νὰ κερδίῃ πολλὰ χρήματα, ὅτι παίζει μετὰ τὰ ἐκτομύρια, ὅτι δημιουργεῖ

καὶ ἐκσπενδονίζει σιδηροδρόμους καὶ οἰκοδομεῖ πόλεις καὶ ἐργάζεται δέκα ὀκτὼ ὥρας τὴν ἡμέραν. Ἄλλὰ τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ ἀναγκάσει εἰς τὸ τολμηρὸν πνεῦμα τῆς Ἀμερικῆς δὲν τὸ ἀντιλαμβάνομεθα εὐκόλως ἐδῶ τὴν πραγματικότητά του. Καὶ ὡς ἀγνοοῦμεν τὸν Ἀμερικανόν, ἀγνοοῦμεν καὶ ὅ,τι συνδέεται μετὰ τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ πλούτου, ὅ,τι ἀποτελεῖ τὸ ὄργανον καὶ τὸν μοχλὸν τῆς λαμπρότητος του, ὅ,τι εἶναι ἡ ζωντανὴ ἀναπαράστασις τῆς χρυσοῦς ζωῆς τοῦ Ἀμερικανοῦ: τὴν πλουσίαν Ἀμερικανίδα, τὴν ὁποίαν κάτω ἐνεὶ ἀναβιάζουν ἐπὶ στυλοβάτου καὶ στολίζουσιν ὡς εἰδωλὸν καὶ καθιστοῦν ὡς τὴν ζωντανὴν τοῦ χρυσοῦ ἐνάσκαλιν. Δι' αὐτὴν ὁ Ἀμερικανὸς ἐργάζεται καὶ μετὰ τὸ κῆλλος τῆς, μετὰ τὴν πολυτέλειάν τῆς, μετὰ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς, λέγει ὁ Ἀμερικανὸς πρὸς τὸν ἀκατάπληκτον κόσμον: Ἰδοὺ τὴν εἶμαι καὶ τὴν δύναμαι νὰ κάμω. Καὶ κάμνει ἀληθῶς τὴν ἀποθέωσιν τῆς γυναικὸς, κατ' ὄλην τὴν γραμμὴν καὶ κατ' ὄλην τὴν κλίμακα.

Ἄλλὰ πόσον ἀγνωστὸς μὲς εἶναι ἐν γένει ἡ καταπληκτικὴ καὶ ὄλη μεγαλεῖον προσωπικότης τῆς Ἀμερικανίδος τοῦ πλούτου, ὑπὸ τὴν διπλὴν φυσιογνωμίαν τῆς φυσικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς τῆς, ἡ ὁποία κατὰ τὰ μικρὰ διαστήματα τὰ ὁποῖα τῆς ἀφίνει ἐλεύθερον ἡ ζωὴ τῶν ὑποδοχῶν καὶ τῶν ἐπισήμων γευμάτων καὶ τῶν χορῶν καὶ τῶν πανηγύρεων, εὐρίσκει ἀκόμη καιρὸν νὰ ἐφοδιάζῃ τὸ πνεῦμα τῆς μετὰ τὸν πλοῦτον γνώσεων, ὥστε νὰ ἀποτελῇ τὴν ἐντελεστέραν προσωπικοποίησιν τῆς πνευματικῆς, σωματικῆς, καὶ παραστατικῆς ἁρμοῦνίας.

Δὲν παύεται βεβαίως ἡμέραν, κατ' ὄλην τὴν μεγάλη Ἀμερικανὴ κυρία δὲ θὰ λάβῃ μέρος εἰς φιλολογικὴν τινα ἢ ἐπιστημονικὴν ἀρχαίαν ἢ καὶ διέλεξιν περὶ ἀρχαίας ἢ συγχρόνου τέχνης, ἡ ὁποία διοργανοῦνται πρὸς φίλης τῆς εἰς τὰς ὡραίας αἰθούσας τῆς κατὰ τὴν συνήθη ἀπογευματινὴν τοῦ τεῖου ὑποδοχῆν. Πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι, μετ' ὄλην αὐτὰ, δὲν θὰ παραλείψῃ ποτὲ τὴν ἐφιππον ἐκδρομὴν τῆς ἢ οἰανδήποτε ἄλλην φυσικὴν ἀσκήσιν, μετὰ τῶν ὁποίων καταλέγονται καὶ αἱ αἰσθητικαὶ ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ γυμναστικὴ συνδυαζομένη μετὰ τὴν ἁρμονικὴν καὶ ὡραίαν διάπλασιν τοῦ σώματος.

Καὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὄλη αὐτὰ δὲν γίνονται ὑπὸ τοῦ πόθου ἀπλῶς νὰ ἐπιδεικνύωνται αἱ μεγάλα αὐτὰ κυρία εἰς πᾶσαν συγκέντρωσιν τοῦ συρμού, ὡς συμβαίνει μετὰ τὰς γυναικῆς τῆς Δύσεως. Ὅχι. Ἡ Ἀμερικανὴ εἰς πᾶσαν πρᾶξιν τῆς φέρει τὴν ἰσχυρὰν θέλησιν νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς ὄλην καὶ καταλαμβάνεται ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς ἐπιθυμίας νὰ ἐννοῇ καὶ νὰ αἰσθάνεται ζωηρῶς, βεθέως, ἐντελῶς ἐξ' ἑαυτοῦ τὰ ζητήματα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης, ὅσον τὰ τῶν ἀσκήσεων καὶ τὰ τῶν αἰθουσῶν. Τὸ ἐνστικτὸν τῆς ἀποκρούει τὰς μετριότητας καὶ τὰς ἀτελείας καὶ οὐδὲν εἶναι ἀδιάφορον διὰ τὴν μεγάλην κυρίαν τῆς Ἀμερικῆς, ἀπὸ τοῦ μαγερίου τῆς μέχρι τῶν μυριῶν εὐρυῶν ἐπινοήσεων, δι' ὧν διασκεδάζει τοὺς προσκεκλημένους τῆς κατὰ τὰς ἐπισήμους ὑποδοχὰς τῆς.

Ἄλλὰ ποῦ εὐρίσκουν αἱ κυρίαι αὗται τὸν καιρὸν νὰ κάμουν τόσχα πράγματα, διότι ἐπὶ τέλους καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὸ ἡμερονύκτιον ἔχει εἴκοσι τέσσαρας ὥρας, ὡς παντοῦ ἄλλοῦ. Εἰς τὴν μέθοδον μετ' ἧς συντάσσουσιν τὸ πρόγραμμα τῆς ζωῆς των, τῆς φυσικῆς καὶ πνευματικῆς, χω-

ρὶς νὰ ἀφίουν νὰ χάνεται οὔτε μία μόνον στιγμὴ αὐτῆς ἀχρησιμοποίητος. Αἱ Ἀμερικανίδες ἐν γένει ἀγνοοῦν τὴν ξεκούρασιν, τὴν ὁποίαν εὐρίσκουν εἰς τὴν μεγάλην τῆς ζωῆς των ποικιλίαν.

Καὶ θὰ φανῇ βεβαίως παράδοξον, ἐὰν λεχθῇ ὅτι μία ἐκ τῶν πολλάκις ἐκτομυριούχων Ἀμερικανίδων ἡ κ. Γ. Γκούλδ, πρὶν ἢ νυμφευθῇ, ἂν καὶ κόρη ἐπίσης ἐκτομυριούχου, τότε ὑπῆρξεν ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ Σαιξπηριανοῦ δράματος καὶ τῆς νεωτέρας κωμῆδος εἰς τὸ Daly's Theatre τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸ ὁποῖον ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν Γαλλικὴν κωμῆδιαν τῶν Παρισίων.

Ὅταν ἡ μὲς Kingdon ἔγεινε κυρία Γκούλδ, κρητήθη μὲν ἀπὸ τὴν ἐπίσημον θέσιν τῆς εἰς τὸ θέατρον, ἀλλὰ δὲν ἐγκατέλειψε τὴν τέχνην. Ἰδρυσεν εἰς τὸ μέγαρόν τῆς μίαν ἀπέραντον θεατρικὴν αἴθουσαν καὶ ἐκεῖ εἰς μυθόδους πλούτου περιβάλλον, δίδει κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον τὰς θεατρικὰς παραστάσεις τῆς, διερμηνεύουσα ἐνώπιον ἐκάντοντάδων ὄλων προσκεκλημένων πότε τὸν ῥόλον τῆς Δεσδαίμονας καὶ ἄλλοτε τὸν τῆς ὀφηλίας.

Ὅπως ἡ κ. Γκούλδ, τῆς ὁποίας τὸ εἰσόδημα ἀνέρχεται εἰς σαράντα ἐκτομύρια φρ. τὴν ἡμέραν οὕτω καὶ αἱ ἄλλαι ἐκτομυριούχοι, ἐκπλήττουν τὸν κόσμον μετὰ τὴν τελειότητά των ὡς ὡραῖαι καὶ ὑγιεῖς γυναικῆς κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα ἐπίσης.

Ἑλένη Γεωργιάδου.

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

Τελευταίως εἰς τὴν καθημερινὴν χρονογραφίαν ἐν ὄνομα ἀνδρῶν ἔχει πολὺ ἀναμιχθῆ μετὰ ὅ,τι ἀναγκαῖον εἰς τὸν γυναικεῖον κἀλλωπισμὸν, μετὰ συρμούς καὶ ταντέλες καὶ κἀπέλλα καὶ κτενίσματα. Ὅχι, διότι εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσῆχθη ἡ συνήθεια τῶν μεγάλων κατασκευαστῶν γυναικῶν φορεμάτων ἡδιότι κανεὶς Worth ἔκλεισεν εἰς τὸ Παρίσι τὰ κατὰ τὴν ἐλαστικότητα καὶ χάριν τῶν κουκλῶν τῆς Τανάγρας.

Οἱ εὐτυχεῖς αὐτοὶ θησαυριστικὴ ἐκτομυριῶν ἀρκοῦνται εἰς τὰ σχέδια τῆς συγχρόνου τέχνης, καὶ ὅταν ἀκόμη εὐρεθοῦν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δανεισθοῦν τίποτε ἀπὸ τὴν κλασικὴν ἀρχαιότητα, μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὰ μουσεῖα των, τὰ γεμάτα ἀπὸ θησαυροῦ ὡραίων πραγμάτων, τοὺς ἀρκεῖ.

Ἐδῶ συμβαίνει ὄλων διόλου τὸ ἐνκντίον. Εἰς κύριος, ὁ ὁποῖος εἶναι ποιητὴς καὶ σοφὸς μαζῆ, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ὑπὸ πολὺ ὡραῖον ἀστερισμὸν, τίς εἶδε εἰς ποικαντιγμὴν καλλιτεχνικῆς γονιμότητος τῆς φύσεως, ὁ ὁποῖος ὅταν ὀμιλῇ εἶναι ὡς νὰ ἀπαγγέλλῃ κανὲν ὡραῖον μουσικὸν τεμάχιον, ὁ ὁποῖος κατορθώνει καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλέον πεζοῦ περιβάλλοντος νὰ συγχρωτίζεται μετὰ τοὺς ὡραίους θεοὺς τοῦ παρελθόντος, ἀπεφάσισε διὰ νὰ δώσῃ ζωὴν καὶ σάρκα εἰς ἓν ὡραῖον ὄνειρόν του, νὰ θυσιάσῃ καὶ τὸν τελευταῖον του ἀκόμη ὀβολόν.

Δὲν ἔχει λοιπὸν καμμίαν σχέσιν μετὰ τὸν Worth ὁ ἥρωος τῆς ἡμέρας, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα συνέδεσεν ἡ καθημερινὴ, χρονογραφία μετὰ τοὺς γυναικεῖους συρμούς. Καὶ ὅμως πολλοὶ Worth μαζῆ ἤμποροῦσαν νὰ διδαχθοῦν ἀπὸ αὐτόν, ὡς πολλοὶ ζωγράφοι καὶ ποιηταὶ καὶ ἐγγένει ἐργάται τῶν ὡραίων πραγμάτων ἠδύνατο νὰ ἀποκαλυφθοῦν πρὸ τῆς ἐντελείας, μετ' ἧς ἐργάζεται καὶ μοχθεῖ καὶ παλαίει, ὅπως μετὰ βάλῃ εἰς πραγματικότητα τὸ ὡραῖον τοῦ ὄνειρον.

Διότι ὁ κ. Χριστομᾶνος, περὶ τοῦ ὁποῖου σήμερον πρόκειται δὲν κατ' ὀρθοῦς μόνον νὰ κτενίσῃ καὶ νὰ καπελώσῃ καὶ νὰ ἐνδύσῃ τελείως ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἡθοποιούς, ἀλλ' οὔτε νὰ παρουσιάσῃ σκηνοθεσίαν καὶ ἐπίπλωσιν πρὸ τῆς ὁποίας νὰ ὠχριοῦν τὰ καλλιτεχνικώτερα θέατρα τὰ εἰσπράττοντα χιλιάδας ὅπως εἰσπράττωνται ἐδῶτὰ μονόδραγμα. Ὁ κ. Χριστομᾶνος κατ' ὀρθοῦς νὰ δημιουργήσῃ ἐκτεῦ μὴ ὄντος, ἐκ τοῦ οὐδενός, ἐκ τοῦ χάους θέατρον, νὰ φυσήσῃ εἰς αὐτὸ τὴν πνοὴν τοῦ ὡραίου, νὰ ἐμψυχώσῃ καὶ ζωντανεύσῃ καὶ θέσῃ εἰς ἀνάλογον μετὰ αὐτὸ ἁρμονίαν ἡθοποιούς, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἔργον τοῦ καιδημιουργημά του, καὶ νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔργα τὰ ὁποῖα, ἐὰν πάντοτε δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν τελειότητα ἢν αὐτὸς ὠνειρεύθη διὰ τὸ θέατρον τοῦ χρησιμεύουσιν ὅμως ἐν τῇ ποικιλίᾳ τῆς ἐκλογῆς, ὅπως ἱκανοποιήσονται πᾶσας τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ποικίλου καὶ πολυσυνθέτου κοινού εἰς τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται.

Διότι τὸ κοινὸν αὐτὸ, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, πάσχει εἰς τὴν μεγάλην πλειονότητά του ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάσχουν ὄλη τὰ κοινὰ, τὰ ὁποῖα βρέφη ἐλικνίσθησαν μετὰ συνοδείαν βαρβαροφῶν ὀργάνων. Ἡ ἐξελίξις ἔπειτα, ὅσον καὶ ἂν κατεβλήθη καλὴ προσπάθεια, εἶναι ἀνάλογος μετὰ τὸ παρελθόν, καὶ ἀπαιτεῖ ἐντελῶς ἐιδικὴν μέθοδον, ὅπως κατωρθωθῇ τὸ θαῦμα ἂν ὄχι μιᾶς οἰασθῆποτε καλλιτεχνικῆς ἀντιλήψεως, τοῦλάχιστον μιᾶς ἔστω μετρίως καὶ ἀσυνειδήτου αἰσθητικῆς ἀπολαύσεως.

Ὁ δὲ ἥρωος νὰ ρίψωμεν ἐν ἀναδρομικὸν βλέμμα εἰς τὸ δραματολόγιον τοῦ κ. Χριστομᾶνου διὰ νὰ πεισθῶμεν ὅτι τὸ κοινὸν ἔμεινεν ἀναίσθητον καὶ ἀδιάφορον εἰς τὰ αὐστηρῶς καλλιτεχνικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἀνεβίβασεν ἡ Νέα Σκηνή, ἡ ἐγκαινιάσασα τὰς παραστάσεις τῆς μετὰ μίαν ὡραίαν παράφρασιν τραγωδίας τοῦ Εὐρυπίδου καὶ συνεχίσασα αὐτὰς μετὰ ἔργα τοῦ Ἰψεν καὶ τοῦ Τολστόη, ἐνῶ τὸ ἴδιον κοινὸν συνεκινήθη καὶ ἐγοητεύθη καὶ ἐγενεῖν ὑποχείριόν του, ἅμα ἐνεφανίσθη ἡ Νύμφη καὶ ἡ Δορίνα καὶ ἡ ἐκλογὴ ἐν γένει ἔργων μᾶλλον ἐλαφρῶν.

Τὸ ζήτημα ἐν τούτοις ἦτο νὰ νικήσῃ καὶ νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς μίαν αἰσθητικὴ ἀπόλαυσις καὶ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἱκανοποιούσα μίαν ἀνάγκην ἢ νὰ Σκηνή. Ὁ κ. Χριστομᾶνος κατέγει τὸ μυστήριον καὶ τὴν δύναμιν, ὡς ἐντὸς τοῦ ἔτους ἐμόρφωσε θέατρον καὶ ἡθοποιούς καὶ ἐφύσησεν εἰς τὸν σκηναῖον ὀρίζοντα τὴν θεαματουργὸν πνοὴν τοῦ ὡραίου, νὰ μορφώσῃ καὶ τὸ κοινὸν καὶ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν διὰ πᾶσῶν τῆς καλλιτεχνικῆς, ἐν τιλίψεως, ἢ τις ἀπαιτεῖται, ὅπως τὸ θέατρον τοῦ γείνη τοιοῦτο, ὁποῖον εἰς φράσεις λαξευτὰς καὶ ὡραίας, τὸ εἶχε σχεδιάσει ἓνα πρῶτον ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ Παρθενῶνος καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν θεα-

τρικῶν ἐρειπίων, ἀπὸ τὰ ὅποια ὁ μακρὸς χρόνος δὲν κατάρ-
θωσε νὰ ἐξαλείψῃ τὰς ἀπηχῆσεις τῶν ὠραίων ἰδεῶν καὶ τὰς
ἀποτυπώσεις τῶν ἐξόχως τραγικῶν καὶ καλλιπεῶν θεαμάτων.

ΔΕΚΑΕΞΑΕΤΗΣ ΠΟΙΗΤΡΙΑ

Ἡ Δεσποινὶς France Darget, κόρη τοῦ διοικητοῦ τῆς
Τούρ κυρίου Darget, ἐγεννήθη τὴν 21 Δεκεμβρίου 1886.

Πολὺ νέα μόλις δεκατριῶν ἐτῶν ἤρχισε νὰ γράφῃ πολὺ
καλοῦς στίχους καὶ ὁ Solly-Prud'homme ἐρωτηθεὶς διὰ
τοὺς στίχους τῆς ὠμολόγησε πῶς δὲν ἠδύνατο νὰ συέλθῃ
ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του. «Οἱ στίχοι τῆς, ἔλεγε, εἶνε ἤδη

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ ΠΟΔΙΑ

12 Ἰουνίου. — Ἦτονε ἐπάνω κάτω δύο ἡ ὥρα. Ἡ μαμὰ μόλις εἶχε
φύγει γιὰ τὸ Παρίσι καὶ ἤμουνα στὸ μικρὸ σπιτάκι μας στὴν Chanteloub
μονάχη μὲ τὴν Μαρριέττα τὴν κωμαριέρα. Τὴν καλὴ αὐτὴ κόρη ποῦ ἔχουμε
τὴν ἑβια ἡλικία καὶ ἡ ὅποια καθιστοῦν κάτω στὸ περιβόλι μὲ τὴν τριαντα-
φυλλία ποδιὰ τῆς καρφωμένη στὸ στήθος καθίριζε κερία γιὰ γλυκὸ. Ὁ
καιρὸς ἦτονε τόσο ὠραῖος ποῦ πῆγα καὶ κάθησα κοντὰ τῆς.

— Ἄχ! Τὶ κρίμα, εἶπε μὲ στεναγμὸ, ποῦ ἔφυγε ἡ κυρία καὶ δὲν μπορῶ
νὰ εἴγω ἔξω. Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου Πέτρος Μόδρης, φεύγει γιὰ εἰκοσι
δύο μέρης ὑπηρεσία, καὶ δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸν ἀποχαιρέτησω.

— Ἀφοῦ θὰ τὸν πανδρευθῇ; Μαρριέττα, θὰ ἔγῃ τὸν καιρὸ νὰ τὸν βλέ-
πῃς ὅλη σου τὴ ζωὴ.

— Ὁ γάμος μας δὲν θὰ γίνῃ παρὶ ἔπειτα ἀπὸ δύο χρόνια, οἱ γονεῖς
μας μᾶς βρίσκουνε πῶς εἶλατε πολὺ νέοι. Ἄχ! Τὶ καλὴ περίστασι ποῦ
χάνω γιὰ νὰ τοῦ δώσω θάρρος τοῦ καυμένου μου τοῦ Πέτρο.

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, Μαρριέττα, πῆγαινε εἰπεσυγκινημένη ἀπὸ τὰ τελευταῖα
τῆς λόγια — Τὸ σπῆτι τοῦ περβολάρι εἶνε δύο βήματα, δὲν φοβάμαι τί-
ποτα. Δὸς μου τὴν τριανταφυλλία ποδιὰ σου θὰ καθαρῶς ἐγὼ τὰ κεράσια.

Ἡ Μαρριέττα ἔφυγε, χωρὶς ν' ἀκούσῃ ἄλλη λέξη. Φόρεσα τὴν ποδιὰ καὶ
καθίρισα, τὰ κεράσια, ὅταν εἶδα ἀπὸ τὴν θέαν ποῦ εἶμουνα ἕνα νέο ψηλὸ
νὰ σταθῇ μπροστὰ στὰ κάγκελα. Ἐχτύπησε, συλλογίστηκα, ὅτι ἂν ἐπικί-
ζα τὸ πρόσωπο τῆς Μαρριέττας θὰ μοῦ ἦτονε πολὺ εὐκόλο νὰ τὸν διώξω δὲν
ἔβγαλα τὴν τριανταφυλλία ποδιὰ μου καὶ χωρὶς ν' ἐνοήσω τὴν πόρτα πῆρα
τὸ μπλιέττο τὸ ὅποιο μοῦ ἔδινε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάγκελα.

Ἡ κυρία εἶνε στὸ Παρίσι, Κύριε, καὶ θὰ λυπηθῇ πολὺ. Ὁ νέος αὐτὸς
κύριος μὲ τὰ ξανθὰ μουστάκια, μὲ τὰ λαμπρὰ μάτια τὰ γεμάτα εὐκρί-
νεια καὶ μὲ τὸ ὑπερήφανο πρόσωπον, μ' ἐκύτταζε καλὰ καλὰ καὶ ἔπειτα
ἐπέμεινε μὲ φωνὴ τραγετα.

— Αὐτὸ μὲ λυπεῖ. Ὁνομάζονται Παῦλος Δελφέι καὶ εἶμαι ὁ ἀνεψιὸς
τῆς κυρίας Δωκρέλ καὶ ἔρχομαι ἐκ μέρους τῆς.

— Ἄ! ἐκ μέρους τῆς κ. Δωκρέλ, τῆς νο... τῆς νοῦας τῆς Δεσποινίδος,
— ἀποκρίθηκα μὲ διάθεσιν ἅμα ἔμβαθ πῶς ἦτο ὁ ἀνεψιὸς τῆς κ. Δωκρέλ
γιὰ τὸν ὅποιο μᾶς μιλούσε πολὺ συχνά, ἀλλὰ τὸν ὅποιο δὲν εἶχα ποτε δεῖ.

— Ὁ κύριος δὲν μποροῦσε νὰ παρουσιασθῇ ἔδω κολλίτερα συστημένος.
— Καὶ ἡ δις Γενεδιέδη.

Ἡ δις ἔχει εὐγεῖ ἐπίσης, ἐκτὸς τούτου στὴν ἀπουσία τῆς μητέρας τῆς ἡ
δεσποινὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς δεχθῇ.

— Ἀληθινά, εἶπε κυττάζοντάς με μὲ τὸ λαμπρὸ βλέμμα του. Καὶ μὲ
πλέον γλυκεῖα φωνή. — Ἀλλὰ σεὶ δὲν εἶστε μὲν κυρία, τὸ βλέπω αὐτὸ ἀπὸ
τὴν μοδιὰ σας, μπορεῖτε λοιπὸν νὰ μ' ἀνοίξετε τὴν πόρτα χωρὶς καμ-
μία παρεξήγησι; μάθι εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ περιμένω τὰς κυρίας αὐτάς.

Χαμογελοῦσε μὲ τόσο καλὸ γέλιο, τόσο εὐκρινεὶς ποῦ ἔπερασα νὰ τοῦ
ἀνοίξω τὴν πόρτα γιὰ νὰ ἔλθῃ νὰ περιμένῃ. Εἶμουνα βεβαία πῶς ἡ μαμὰ,
δὲν θὰ μάλανε τὴν Μαρριέττα ἂν ἄφηνε τὸν ἀνεψιὸ τῆς κυρίας Δωκρέλ νὰ
κάμῃ λίγα βήματα μέσα στὸ περιβόλι τῆς.

II.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας βρισκόμαστε μαζὺ κάτω ἀπὸ τὴν σκι-
ὰν τῶν παγαλιῶν. Ὁ κύριος Παῦλος Δελφέι μὲ παρεκάλει μὲ πολὺ
εὐγένεια νὰ ἐξακολουθῶ νὰ καθαρῶς τὰ κεράσια μου. Μιλούσαμε καὶ ἡ
ὀμίλια μας πῆρε ὅσον πολὺ οἶκετο γιὰ νὰ μοῦ ὁμολογήσῃ:

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ συνομιλήσω μαζὺ σας πρὶν νὰ συνομιλήσω μὲ

ἀκριβεῖς ῥέοντες ἢ ἐμπνευσίς εἶνε συγκινητικὴ, ἡ καρδιά ὁ-
μιλεῖ πολὺ φυσικὰ εἰς στροφὰς μουσικὰς.

— Ἀδὲν μοῦ εἶνε δυνατὸν νὰ προῖδω ποῖα θὰ εἶναι αἱ αντι-
λήψεις; τῆς ἐρήθου αὐτῆς κόρης, δὲν διατάζω ὅμως νὰ κη-
ρύξω ὅτι τὸ ποιητικὸν τῆς τάλαντον εἶνε ἔξοχον.

Εἶνε καθήκον τῆς νὰ τὸ καλλιεργήσῃ δὲν ἐνθυμούμαι νὰ
συνήντησα ἀκόμη τοιαύτην κλίσιν, τοιαύτην ἰκανότητα εἰς
τὴν στοιχοῦργίαν, ταύτην ἡλικίαν.

Ἐξέδωκε ἤδη ἕνα τόμον ποιημάτων. «Πρῶτα ποι-
ήματα» καὶ πρὸ ὀλίγου διὰ δύο σύγχρονα γεγονότα, μίαν
Ἰρδὴν εἰς τὸν Βήκτωρα Οὐγκῶ ἕνα συγκινητικὸν ποίημα

... μὲ αὐτὰς τὰς κυρίας! Ἄν δὲν εἶμαι ἀδιάκριτος ἤθελα νὰ σᾶς κάμω
νέντε ἔξ μικρὰς ἐρωτήσεις.

Ἐποπεύθηκα κίποιο μυστήριον καὶ συγκαίρομα τὸν ἑαυτὸ μου, ποῦ
ἔβλα τὴν τριανταφυλλία αὐτὴ ποδιὰ, ἡ ὅποια μοῦ ἐπέτρεπε νὰ παίξω τὴν
κωμῶδιαν μου.

— Ἐρωτήσατε κύριε.

— Δὲν θὰ ἐπαναλάβετε τὰ λόγια μου εἰς τὴν Δεσποινίδα Γενεδιέδη;

— Δὲν θὰ ἐπαναλάβω τίποτα στὴν δα Γενεδιέδη κύριε: δὲν μπορεῖτε
νὰ φαντασθῆτε πόσο θὰ ἦτανε περιττὸ!

— Εἶπε θελκτικὴ Δεσποινὶς... πῶς;

— Μαρριέττα.

— Δὲν ἀγαπῶ αὐτὸ τ' ὄνομα εἶπε, ἀλλὰ τ' ὄνομά σας δὲν ἔχει νὰ
κάμῃ τίποτα μ' ὅλα αὐτά, πρόκειται γιὰ τὴν νέα κυρία σας.

— Ἄ! Ἄ!

— Εἶμαι τριάντα γρόνων, ἔχω πολὺ ταξιδέψῃ. Θέλω ν' ἀποκατασταθῶ,
νὰ παντρευθῶ... καὶ ἡ κυρία Δωκρέλ μοῦ πίνεσε τόσο πολὺ τὴν βαπτισ-
σιμὰ τῆς Γενεδιέδης ὥστε πολὺ φυσικὰ τὴν συλλογίστηκα. Αὐτὸ σᾶς ἐκπλήτ-
τει ὅτι σᾶς διηγοῦμαι ὅλα αὐτά.

— Μάλιστα ὀλίγον.

— Αὐτὸ τὸ κῆνος γιὰτὶ σᾶς εἶδα, δεσποινὶς Μαρριέττα τόσο ἀπλῆ, τόσο
ὁμορφῆ. τόσο καλοκαταρμένη, ὥστε ἐξίστασθην τὴν ἐπιθυμία νὰ σᾶς πῶ
γιὰ σύμβουλο ἀλλὰ μὲ πολὺ καλὸ τρόπο μοῦ δίνετε νὰ ἐνοήσω ὅτι κῆνω
μὴ ἀπρέπεια, δὲν ἐρωτῶ λοιπὸν πλέον.

Αὐτὸ δὲν μ' ἄρεσε καὶ ἐπειδὴ εἶμουνα καὶ περιεργὴ εἶπα:

— Μιτὰ! ἐρωτήσατε, κύριε, δὲν θὰ βρῆτε πλέον κατάλληλο πρόσωπο.

Ἐγὼ τὴν Δεσποινίδα δὲν τὴν θεωρῶ γιὰ κυρία μου, ἀλλὰ γιὰ τὴν καλλι-
τέρα μου φίλην. Μοῦ λέει ὅλας τὰς σκέψεις τῆς καὶ τὴν ξέρω καθὼς τὸν
ἑαυτὸ μου.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένω τοῦ ἐξαγράφῃσα τὸ πορτραῖ μου λιγάκι κολακε-
σιμῶ, ματὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, τὰ σχέδια τῆς θείας καὶ τοῦ ἀνεψιῦ μου
ἔρεσαν.

Ὁ κύριος Παῦλος ἔμεινε συλλογισμένος καὶ μ' ἐκύτταζε. Αὐτὸς ὁ ἔπαινος
τῆς δος Γενεδιέδης δὲν φαίνονταν νὰ τὸν εὐχαρίστησε τόσο. Ἐπινέλαβε:

— Λοιπὸν ὅταν διὰ τὸ ἡθικόν, εἶνε τέλεια, τώρα μένει τὸ φυσικόν.

— Ἡ κυρία Δωκρέλ δὲν σᾶ, ἔδιδε λοιπὸν τὴν φωτογραφία τῆς βφρι-
στικῆς τῆς;

— Ὁχι, προτίμησε νὰ ἔχω ἀπὸ τὸ φυλκὸν τὴν πρώτην ἐντύπωσιν.

— Εὐχόμεναι νὰ μὴν ἀπογοητευθῆτε.

— Δὲν βρῆκατε τὴν κυρία σας ὁμορφῆ;

— Ὁ βέβαια τὴν βρῆκα θαυμασίαν, ἔδω πάω νὰ μιλῶ μόνον γιὰ τὴν
Δεσποινίδα γιὰτὶ εὐρίσκουν πῶς τῆς μοιάζω λιγάκι.

— Ἐχει τόσο μεγάλα μάτια ὡς τὰ δικὰ σας;

— Σχεδόν.

— Εἶνε μελαγχρινὴ καθὼς σεῖ;

— Οὕτε περισσότερο οὔτε λιγότερο. Ἦσως δὲν σᾶς ἄρεσουν οἱ μελαχρινὲς
κύριε.

— Τις λητρεύω. Ἐξέρτε δεσποινὶς Μαρριέττα πῶς ἅμα σᾶς κυττάξῃ κα-
νεὶς καλὰ, βλέπει πῶς ἡ δεσποινὶς Γενεδιέδη ἔχει πολὺ δίκην νὰ σᾶς μοιάξῃ;

— Ὁ! κύριε συγκρίνετε τὴν δεσποινίδα μὲ τὴν κωμαριέρα τῆς! Ἄν
τὸ ἤξερε αὐτὸ....

— Ἄ, αὐτὸ δὲν τὴν ἐκολάκευε, Μαρριέττα, θὰ ἤτονε...
Πολὺ ἐνθουσιασμένοι καὶ οἱ δύο φλυπρούσαμε ἀκόμη χωρὶς νὰ ἔχουμε
συνειδηθῇ τῆς ὥρας, ὅταν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελα εἶδα ἀπὸ πολὺ μακριὰ
τὴν Μαρριέττα ποῦ ἤρχονταν.

διὰ τὰς καταστροφὰς τῆς Μαρτινίκας ἀπὸ τὸ ὅποιο φέ-
ρομεν εἰς πεζὸν τοὺς ἀκολουθοῦς στίχους, οἱ ὅποιοι ἀρκοῦν
διὰ νὰ δεῖξουν τὸ σχηματισθὲν ἤδη τάλαντον τῆς νέας ποιη-
τρίας.

Τὶ ἔκκυε λοῖπὸν δίκαιε Θεέ, ἡ πῆλις κ' ἐγὼ.
Διὰ νὰ τὴν πληρώσῃ αἴφνης ἡ θεία ὕργη σου;

Ἄλλοίμονο! ὁ μεγάλος σου οὐρανός, εἶνε οὐρανὸς μυστηρίου
Καὶ καθέναν ἀπὸ τ' ἄστρα του,
Ἐνα ἐρωτηματικόν.

Ἄλλὰ, ζωντανοὶ, οἱ ὅποιοι περνᾶτε ξεφυλλίζοντες ῥόδα
Κυττάξετε, πλέον συχνὰ μέσῃ εἰς τὰ σκοτεινὰ πράγματα.
Ὅταν συγκρίνετε εἰς τὸ βῆμα τοῦ πνεύματός σας,
σὸ παρελθόν, εὐθραυστον ἄχυρον, μὲ τὸ παρὸν, φρούριον,

— Ἄ! κύριε, εἶπα, νὰ ἡ Δεσποινὶς ποῦ ἔρχεται.
Σηκώθηκε ἀμέσως καὶ ἐτοιμάζονταν νὰ φύγῃ.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ φύγετε τοῦ εἶπα, μπο-
ρεῖτε ἂν ὄχι νὰ τῆς κάμετε ἐπίσκεψιν, ἂν αὐτὸ δὲν τὸ νομίζετε σωστὸ, τοῦ
λάξιστο νὰ τὴν χαιρετήσατε ὅταν θὰ περᾶ.

Ἄλλ' ὁ νέος κύριος ἔφυγε ἀπότομα, μουρμουρίζοντας δυσπρεσθημένως.
— Ὅχι ἀφήστέ τὴν νὰ περᾶσῃ, δὲν θέλω πλέον διόλου νὰ τὴν χαιρε-
τήσω, τὴν κυρία σας. Τὴν εἶδα ἀρκετὰ ἀπὸ μακριὰ δὲν μοῦ ἄρεσει τὴν
βρίσκω πρόστυχη.

— Ἀλλὰ τὸ σχέδιόν τῆς κ. Δεικλαίρ, αὐτὸς ὁ λαμπρὸς γάμος.
— Μὲ αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο, ποτε ἀκούτε Μαρριέττα ποτε!

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Μαρριέττα τὸν ἀκολουθοῦσε πέρασε τὸ περιβόλι ἔφτασε τὴν
πόρτα καὶ ἔφυγε.

III

15 Ἰουνίου. — Ἄν καὶ δὲν εἶχαμεν εἰδήσεις τοῦ κυρίου Παύλου, τὸν
συλλογίζομαι λιγάκι περισσότερο ἂν ὅτι θὰ ἦτονε φυσικὸ. Τὸ ὑπερήφανο
πρόσωπό του μὲ τὸ τόσο γλυκὸ γέλιο καὶ τότε εὐκρινεὶς, τὰ μάτια του
τὰ φωτεινά, μ' ἀκολουθοῦνε.

Καὶ ὅμως μαζὴ του ἔρχισα μὲ μὴ ἀπίτη. Ναι ἀλλὰ τόσο θῶσε! Ἐ-
πειτα ἐκεῖνος ἀπτήθηκα: δὲν εἶχε παρὰ νὰ καταλάβῃ πῶς δὲν εἶμαι κα-
μαριέρα. Αὐτὸ δὲν μὲ κολακεῖ καὶ πολὺ....

Ἄ! ἐν τούτοις, ἂν νομίζοντάς με ἀληθινὴ κωμαριέρα, σὲ πρώτη συνάν-
τησι, μὲ εἶχαν ὅμως, αὐτὸς ὁ γεναῖος, ἐνδοξὸς καὶ σοφὸς ἐξερευνητής,
εὐρε ἀρκετὰ ἐξυμνη, λεπτὴ καὶ ὁμορφῆ, γιὰ νὰ γίνω γυναϊκά του; Ἄ!

αὐτὸ θὰ ἦτονε κολακευτικὸ! Τώρα ποῦ συλλογίζομαι μὲ ἡσυχία τὴν μικρὴ
κωμῶδιαν μου τὴν βρίσκω κούτῃ καὶ ἀπερίσκεπτη, μὲ τὴν ἀπερίσκεψίαν μου
χάλασα ἕνα γάμο, ὁ ὅποιο; ἄχιζέ μονάχος του ἦτονε, ἦτονε. Ὁ κύριος
Παῦλος εἶνε πολὺ τίμιος γιὰ νὰ ἔγκρα τὴν κωμαριέρα χωρὶς νὰ τὴν παν-
τρευθῇ, πολὺ λεπτὸς νὰ παντρευθῇ τὴν κυρία χωρὶς νὰ τὴν ἀγκιπῇ. Χε-
μένη εὐτυχία! Ἄς μὴν τὴν συλλογίζομαστε πλέον.

19 Ἰουνίου. — Συλλογίζομαι τόσο, ὥστε σήμερα τὸ πρωτὸ, ἀκουμπσιμῆ-
κατὰ τὴν, στὸ παρὰθῦρο τοῦ σαλλοῦ τοῦ πρώτου πατώματος, ἐμάντεψα
ἀμέσως πῶς μιλούσανε γιὰ τὸν κύριον Παῦλον ὅταν ἄκουσα ἀκριβῶς κάτω
ἀπὸ τὸ παρὰθῦρό μου στὸ περιβόλι τῆς φωνῆ τῆς μαμᾶ; καὶ τῆς νοῦας; μου.
Τὶ εἶχανε νὰ ποῦνε αὐτὲς ἡ κυρίες τόσο νωρίς;

— Εἶμαι ἐκνευρισμένη γι' αὐτὸ τὸ κουτὸ ἐπιστάδιον, — ἔλεγε ἡ κυρία
Δωκλαίρ. — Ὁ δυστυχὴς μου Παῦλος βέβαια ἐρωτεύτηκε τὴν μικρὴ κωμα-
ριέρα σας καὶ ὅσο ἀπρέπῃ; καὶ ἂν εἶνε τοῦ ὑπεσκέληκα νὰ σᾶς ζητήσω πλη-
ροφორία γιὰ τὴν οἰκογένειαν τῆς Μαρριέττας.

— Εἶνε ἕνα κορίτσι πολὺ καλὸ; πρέπει. — εἶπε ἡ μητέρα μου μὲ τόνον
ξερὸ τὸν ὅποιο πέρνει ὅταν τὴν ἐνοχλοῦν — ἂν καὶ δὲν βλέπω τί ἀπὸ αὐτὴν
ἐθάμπωτε τὸν περίφημο αὐτὸ ἀνεψιὸ σας γιὰ τὸν ὅποιο μᾶς λέγατε τόσα
καὶ τόσα. Θὰ φωνάξω τὴν Μαρριέττα, ὅλα αὐτὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα.

Γιὰ μίαν στιγμὴ ταράχτηκα ἀπὸ διαφορετικὰ αἰσθήματα. ἔπειτα μόλις
θυμήθηκα τὰ φωτεινὰ καὶ εὐκρινεὶς μάτια τοῦ ἀνεψιῦ, ἡ περιέργειά μου
ὑπερίσχυσε τοῦ αἰσθητικῆς τῆς ντροπῆς; νὰ εἶμαι ἀδιάκριτη καὶ ἔστυφα καὶ
φώναξα μ' ὅλη μου τὴν δύναμη.

— Νονά, μαμᾶ, ἀκούω πῶς μιλάτε γιὰ τὴν Μαρριέττα, περιμένετε γιὰ
νὰ κατέδω!

Ἐγινε πολὺ ταρᾶχὴ κάτω στὸ περιβόλι καὶ στὴν εἰσοδὸν ἔκοντεψα νὰ πῆσω
ἀπάνω στὴν μαμὰ μου.

Σκεφθῆτε ὅτι ἀτελείωτον εἶνε τὸ διάστημα
Καὶ τὸ βῆμα εἶνε πολὺ μικρόν.

Σκεφθῆτε ὅτι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πόλεις καὶ βρεθείαι
[Θαλασσο]

Δὲν εἶνε τίποτε περισσότερο ἀπ' ὅτι ἦσαν τὴν πρώτην
[ἡμέραν τοῦ κόσμου]

Καὶ ὅτι ὅταν τοῦ ἄρσει, ρίπτει ἀκόρεστος,
Εἰς τὸν φρίσσοντα αἰθέρα, ἀτέρωντον καὶ ὠχρὸν λέξητα

Τὸ Πελέ μετὰ τὸν Βεζούβιον
Καὶ τὸν Ἅγιον Πέτρον μετὰ τὴν Πομπηίαν.

(France Darget).

— Θὰ δῆ; τὴν νομά σου ἔπειτα ἀπὸ λίγο. Μιλεῖ τώρα μὲ τὴν Μαρριέττα.

— Αὐτὸ θέλω νὰ ἐμποδίσω. Δὲ πρέπει νὰ πῇ σὶν Μαρριέττα ὅτι ἄρεσει
τοῦ κ. Παύλου. Δὲν ἀξίζει τὴν κόπον νὰ τὴν κῆν νὰ συγκινηθῇ τὴν δύστυχη
αὐτὴ μικρὴ πρὶν νὰ γνωρίζῃ τ' ἀληθινὰ αἰσθήματα τοῦ κυρίου Παύλου.

— Καὶ τί ἀνκατέδωσε ἐσὺ σ' ὅλα αὐτὰ; — εἶπε ἡ μητέρα μου ἐκπληκτη,
— Ἄν ἄρεση στὸν κύριον Παῦλο νὰ εἶνε ἀσυλλόγιστος, ἂς εἶνε.

Πῆδηκα τὰ τελευταῖα σκαλιὰ καὶ βρέθηκα στὸ περιβόλι.

— Ἀλλὰ δὲν τὸν γνωρίζω, — ἔλεγε ἡ Μαρριέττα σὲ τὴν νομά μου, — ἡ κυ-
ρία εἶνε βεβαία πῶς μὲ εἶδε;

Βεβαιότητα, ἐτοιμάζεις γλυκὸ καὶ φοροῦσε μιά μικρὴ τριανταφυλλία ποδιὰ.

— Τότε ναι, ἤμουνα ἐγὼ.

Βλέποντάς με ἡ Μαρριέττα μοῦ εἶπε.

— Ἄ! δεσποινὶς νομίζετε πῶς δὲν ἔχω τόλμη! Μονάχη ἂν ποτε ἐτύχενε
πρὶν νὰ γνωρίσω τὸν Πέτρο! Ἀλλὰ τώρα τὸ ὑπεσκέληκα, τὸ ὀρίστηκα,
δὲν μπορῶ ν' ἀρῆσω τὸν Πέτρο ἀκόμη καὶ γιὰ ἕνα κύριον.

Πῆρα τὴν Μαρριέττα κατὰ μέρος; καὶ τῆς εἶπα σ' αὐτὴ.

— Ὁχι ἔχεις πολὺ ἔλεος, καλὴ μοῦ Μαρριέττα, ν' ἀρῆσῃ; τὸν Πέτρο σου
γιατὶ ἡ κωμαριέρα ποῦ εἶδε ὁ ἀνεψιὸς τῆς κ. Δωκλαίρ, δὲν εἶσαι σὺ, εἶμαι
ἐγὼ τὴν ἡμέρα ποῦ μοῦ ἔδωκε τὴν τριανταφυλλία ποδιὰ σου καὶ τὰ κερά-
σια ποῦ καθίριζες.

— Ἄ! αὐτὸ λοιπὸν εἶνε.

— Σιωπῆ, τῆς εἶπα, φέρε μοῦ ἔπειτα ἀπὸ λίγο τὴν τριανταφυλλία ποδιὰ
σου, καὶ ὡς τότε φλόκαξέ το μυστικόν.

Ἐπλησίασα τότε τὴν κυρία Δωκλαίρ καὶ τῆς εἶπα:

— Μίλητα μὲ τὴν Μαρριέττα. Κυττάζομαι πῶς αὐτὸς ὁ γάμος δὲν εἶνε
δυνατὸν νὰ γίνῃ, τώρα μένει ὁ ἀνεψιὸς σας νομά μου, τηλεγραφήσατέ του
νὰ ἔλθῃ σήμερα τὸ ἀπόγευμα, θὰ τὸν κῆνω ν' ἀλλάξῃ ἰδέες.

Δὲν ἠθέλησα νὰ δώσω καμμίαν ἐξήγησι.

Στὰς δύο ὁ κύριος Παῦλος ἤρθε, ἡ μαμὰ καὶ ἡ κυρία Δωκλαίρ τὸν πῆ-
γανε στο σαλόνι.

Τοῦ, ἔκαμα νὰ μὲ περιμένουνε τόσο

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τὰ κ. κ. συνδρομητριάς μας, εἰς ἃς ὑπε-
μνήσαμεν τὴν πρὸς τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» ὀφειλὴν των καὶ ἔ-
σπευσαν νὰ ἐξοφλήσουν αὐτήν. Ἐκφράζομεν δὲ τὴν λύπην μας πρὸς
ἐκείνας—καὶ εἶναι δυστυχῶς αἱ περισσότεραι—αἱ ὁποῖαι ἀσυγγνώστως
καὶ ἀδικαιολογητῶς δὲν καταβάλλουν τὰ ὀφειλόμενα. Ἐπὶ τέλους
πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι μίαν Ἐφημερίδα ὑποβάλλεται εἰς καθημερινὰς
δαπάνας καὶ εἰς ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τρίτων, τὰς ὁποίας δὲν δύνα-
νται νὰ ἐκπληρώσῃ ἐὰν αἱ ἀναγνώστριάς τῆς δὲν ἐκπληροῦν τὰς πρὸς
αὐτὴν ὑποχρεώσεις των. Πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι δὲν ζητεῖ ἡ Ἐφη-
μερίς μας εὐεργεσίας παρ' οὐδενός, ἀλλ' οὔτε ἀμοιβὴν κῶπων ἀλλὰ
μόνον τὸ ἀντίτιμον τοῦ χάρτου, τοῦ τυπογραφείου καὶ τῶν ταχυδρο-
μικῶν. Καὶ εἶναι ἀπελπιστικὴ ἡ ὀλιγοπρία καὶ ἀπογοητευτικὴ ἡ πρὸς
τοῦτο ἀδιαφορία ἐκείνων, ὑπὲρ ὧν τὸσον ἐκθύμως ἀγωνίζεσθαι. Ἡ δυ-
σκολία τῆς ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς δὲν δύναται πλέον νὰ προβληθῇ
ὡς δικαιολογία, διότι αἱ ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαὶ ἀπλοποιήσαν ἐντελῶς
τὸ ζήτημα. Καν Αἰ. Β. Chur. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. εὐχαριστοῦ-
μεν.—Καν Κ. Κ. Βλ. Γαλαξείδιον. Ἄλλ' ἀπαντήσαμεν πρὸς μὴνός
καὶ ἀποροῦμεν πῶς δὲν ἐλάθετε ἀπαντησὶν μας. Γράφομεν καὶ πάλιν
καὶ ἀναμένομεν ἀφίξιν ταχέως.—Καν Δ. Τ. Κ. Γαλάζιον. Ἐπιταγὴν
εἰς φρ. χρ. 24 ἐλάβομεν. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ προθυμίαν.—
Καν Ο. Σ. Λονδίνον. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνθουσιώδεις κρίσεις Μαγίσ-
της Ἐξέθετα εἰς σχετικὰς διαπραγματεύσεις. Καν Ν. Σ. Παρισίους.
Εὐγνωμοσύνην διὰ θερμότητην ἐπιστολῆν καὶ εὐγενῆς ἐνδιαφέρον.
Γράφω ἀμέσως. Καν Θ. Γ. Βάρναν. φρ. χρ. ἐξήγητα ἐλήφθησαν. Ἐνεργ-
γήσατε συντόμως εἰσπραξίν ὑπολοίπου. Καν Εὐ. Κ. Γύθειον. Συνδρομὴ
σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Δα Τ. Χ. Ν. Κάρυστον. Ἐπιστολή
σας μετὰ δρ. δέκα ὀκτὼ ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ δι' εὐγενῆ προθυμίαν.
Μάγισσα ἀποστέλλεται Συγχαρητήρια θερμά. Δα Τσεσμέ.
Ἐπιστολή σας εὐγενῆς ἐλήφθη. Θερμότητην εὐγνωμοσύνην δι' εὐ-
γενῆ προθυμίαν. Συνδρομητρίαί νέαι ἐνεγράφησαν. Στέλλομεν φύλλα
εἰς σημειομένην διεύθυνσιν.—Γράφομεν. Καν Αἰ. Μ. Κύθηρα. Ζητού-
μενα βιβλία ἐστάλησαν.—Καν Αἰ. Μ. Πειραιᾶ. Ὁ Πειραιεὺς εἶνα-
τόσον πλησίον, ὥστε ἡ ἀποστολὴ δὲν εἶναι δύσκολος, δταν ὑπάρχῃ
καλὴ θέλησις. Δα Ε. Α. Πειραιᾶ. Ἐλάθετε ἐπιστολήν μου ἀποστα-
λεῖσαν πρὸς μὴνός; Καν Ζ. Ζ. Λυζούριον. Ἀντίτιμον συνδρομῶν ἐλή-
φθη. Μυρίας καὶ θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Καν Μ-
Κ. Καλάμας. καὶ Ἐ. Κρ. Σπάρτην. Ἐλάθετε δευτέρου μου δι' οὐ
ἐγγώριζον ὑμῖν ἀσφαλῆ παραλαβὴν συνδρομῶν; Καὶ πάλιν πολλήν,
πολλήν εὐγνωμοσύνην μου.

Καν. Ε. Δ. Πάρον. Ἴσως εἶχε συμβῆ λάθος. Εὐχαριστῶ διὰ πα-
ρασθεθείσας πληροφορίες. Καν Εὐ. Τ. Σεβερῖνον. Ἐλήφθη. Εὐχαρι-
στοῦμεν. Συνεψηφίσθησαν αἱ ὑπολειφθεῖσαι πέρυσι δύο. Δα Ε. Γ. Α.
Κρήνην. Πολλὴν εὐγνωμοσύνην. Στέλλονται δλαμαζή. Δα Εὐ. Κ. Κα-
στορίαν. Ἐχετε δίκαιον.—Καν Θ. Α. Κ. Γαλάζιον Χρήματα ἐλήφθη-
σαν. Θερμὰς εὐχαριστίας.—Καν Ν. Δ. Cetatea. Ἡ ἀποστολὴ ἐξα-
κολουθεῖ, τώρα ὅτι ἐπαυλήθη ἡ ἔκδοσις. Καν Γ. Β. Πύργον. Συν-
δρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ.—Καν Α. Μ. Ἰπάτην. Συνδρομὴ ἐλή-
φθη Εὐχαριστῶ.—Καν Α. Φ. Βάρναν. Καλὴ ἐπιστολή σας ἐλήφθη.
Ἄπειρον εὐγνωμοσύνην. Γράφω.—Δα Εὐ. Μ. Μεσολόγγιον. Ἀνα-
μένο.—Δα Χ. Δρ. Παροικίαν Πάρου. Ἐλήφθη Εὐχαριστῶ.—Δα
Μ. Π. Πειραιᾶ. Ἐνεγράφητε. Στείλατε ἀντίτιμον δι' ἐπιταγῆς.
Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27. Διεύθυνσιν «Ἐφημ. Κυριῶν».

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

*Ὄρτύκια σάλτσα. Καθαρίζετε τὰ ὀρτύκια σας, τὰ ἀλατίζετε, τὰ
πασπαλίζετε μετὰ φύλα ψωμί τριμμένο καὶ τὰ ψήνετε εἰς τὴν σχά-
ραν. Ἰδιαίτως εἰς σάλτσα bechamel προσθέτετε μίαν κουταλιάν
κονιάκ λιώνετε μίαν κουταλιάν φρέσκο βούτυρο προσθέτετε μαϊντανὸ
ψιλοκομμένο, καὶ σκεπάζετε τὰ ὀρτύκια σας, τὰ ὁποῖα ἔχετε σερβίρει
ἐπάνω εἰς στρώμα ἀπὸ μαρουλάκια σωτέ.

Ψάρι σάλτσα πικάντ. Πέρνετε μεγάλο ψάρι, κατὰ προτίμησιν
μαγιάτικο ἢ συναγρίδα, τὰ χωρίζετε εἰς λεπτές φέτες, τὰ ἀλατίζετε
καὶ τὰ βάζετε νὰ μαριναρῶσθῃ εἰς λάδι, ξύδι, μουστάρδα κρομμύδι

φέτες σκόρδα, καρότα, φύλλα δάφνης καὶ μαϊντανὸ ἐπὶ 5—6 ὥρας.
Ἐπειτα τὸ βγάζετε καὶ τὸ θέτετε εἰς κρραβάναν, περνάτε ἀπὸ τρυ-
πητὸν τὰ διάφορα χορταρικά καὶ τὸ ψάρι σας μετὰ τὴν ρευστὴν σάλ-
τσαν τοῦ μαριναρίσματος, μετὰ ὀλίγον ψωμί τριμμένο. Εἶναι ὀρεκτικώ-
τατον.

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ὅτι ἡ εὐτυχία κάθε κόρης ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ὑγιούς μορ-
φώσεως αὐτῆς εἰς τὸ ἔργον τῆς καλῆς οἰκοδομοποιῆς καὶ
ὅτι ἡ Οἰκοκυρικὴ καὶ Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ τῆς Ἐνωσεως
τῶν Ἑλληνίδων παρέχει πλήρη καὶ ἀρτίαν τὴν μόρφωσιν
ταύτην εἶνε γνωστόν.

Εἰς τὸ ἰδιαιτέρον τμήμα τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστη-
μίου ἀρ. 26 σχολῆς ταύτης, τὸ ἐντελῶς χωριστὸν ἀπὸ τοῦ
τμήματος τῶν τεχνιτριῶν, διδάσκονται καθ' ἑκάστην ἀπὸ
τῆς 8ης—12ης π. μ. τὰ ἐξῆς μαθήματα τὰ ἀπαραίτητα
διὰ κάθε καλὴν οἰκοδομοποιῆσαν καὶ μητέρα.

Οἰκ. Οἰκονομία μετ' ἐφαρμογῆς καὶ τηρήσεως διπλογρα-
φικῶν βιβλίων διὰ τὰ οἰκ. ἔξοδα

**Ῥυγεινῆ, Μαγειρικῆ, Κοπτικῆ καὶ ραπτικῆ φορε-
μάτων, ἀνδρικών ὑποκαμίσων καὶ ἀσπρορουχῶν ἐν γένει
ὡς καὶ παιδικῶν ἐνδυμάτων. Σίδηρον, Πελοποιία,
Ἀνθοποιία, Ζωγραφικῆ, Γλαστικῆ, Πυρογρα-
φία, Ξυλογραφία, Κομψοτεχνία, Τριχαπτο-
ποιία, Μουσικὴ καὶ Γυμναστικὴ**

Ὅροι ἐγγραφῆς διὰ τὴν διδασκαλίαν ὅλων τῶν μαθημά-
των δρ. 40, προπληρωτέας. Διὰ τὸ μάθημα τῆς κοπτικῆς
καὶ ραπτικῆς μόνον δρ. 15. Διὰ τὰ λοιπὰ μαθήματα μίαν
δρ. δι' ἑκάστην ὥραν διδασκαλίας.

Τὰ αὐτὰ μαθήματα διδάσκονται εἰς τὰς εἰδικὰς τεχνη-
τριάς τὰς προοριζομένας νὰ ἐξασκήσουν μίαν ἢ καὶ πλείο-
νας τῶν ἄνω ἀναφερομένων, τεχνῶν. Ἡ διδασκαλία τούτων
γίνεται ἀπὸ 8ης π. μ. μέχρι τῆς 6ης μ. μ. Διδάκτρα διὰ
τὴν Κοπτικὴν καὶ Ραπτικὴν φορεμάτων δρ. 8 προπληρω-
τέας μηνιαίως. Διὰ τὸ σύνολον τῶν μαθημάτων δρ. 15
προπληρωτέας.

VI ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

Αἱ μαθήτριάι τοῦ Λυκείου ἔγειναν τελευταίως ἀντικεί-
μενον εἰδικῶν μελετῶν παρὰ πλείστων μυθιστοριογράφων
Ἄλλὰ τελευταίως μίαν ἀπὸ τὰς γνωστοτέρας μυθιστοριογρά-
φους ἡ κ. Gabriella Reval ἐξέδωκε ὑπὸ τὸν τίτλον «L'Y-
céennes» ἓν θαυμάσιον ἔργον, ὃχι βεβαίως προωρισμένον νὰ
αναγινώσκειται ἀπὸ νεανίδας, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἀνοίγει ὀλί-
γον ἀνησυχητικὸς ὀρίζοντας διὰ τὴν ψυχολογικὴν κατὰ-
στασιν τῶν μαθητριῶν τῶν Λυκείων. Εἶναι ἀράγε ὄλαι ἐξ
ἴσου ἐνδιαφέρουσαι ὅσον καὶ ἡ ἡρώϊς τοῦ νέου βιβλίου. Ὅχι
βεβαίως, διότι ὄλαι δὲν εἶχαν εὐφυεῖς ὅσον ἐκεῖναι, ἀλλ'
οὔτε μετὰ πνεῦμα τόσον φιλελεύθερον ὅσον αὐτή. Ἄλλὰ περὶ
τὴν μορφήν αὐτὴν τὴν τόσον διασκεδαστικὴν καὶ τόσον συγ-
κινητικὴν, ἡ κ. Gabriella Reval συνοίθησεν ὄλαι τὰς ἐν-
τυπώσεις, ἃς τῆς ἐνέπνευσεν ἡ ἀνατροπὴ τῶν λυκείων καὶ
ἡ ἐκπαίδευσις ἡ τόσον ἐπιβαρυνμένη καὶ τόσον δύσπεπτος
τῶν νεανίδων τῆς σήμερον.

Δὲν εἶναι βεβαίως τρυφερὰ ἡ κ. Reval διὰ τὴν νεανίδα
τῆς σήμερον, ἀλλ' ἄρχ γε δὲν προκύπτει τοῦτο ἀπὸ τὴν
πολλὴν ἀγάπην, ἣν τρέφει πρὸς αὐτήν. Μόνος ὁ ἀγαπῶν τι-
μωρεῖ (Τὸ πρᾶγμα εἶναι αρκετὰ φυσικόν, καὶ ὁμως θὰ τῆς
δημιουργήσῃ ἐχθρούς, θὰ ἐξεγείρῃ ἐπαναστάσεις· καὶ τὸ μόνον
τὸ ὁποῖον θὰ τὴν ἐξιλεώσῃ ἴδως εἶναι ἡ μεγάλη τέχνη,
μεθ' ἧς ἐπραγματεύθη τὸ θέμα τῆς.